

عنوان مقاله:

بازشناسی صورت و معنا در معماری ایرانی- اسلامی

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری ایرانی، اسلامی (سیمای دیروز چشم انداز فردا) (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

رویا شکوری - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

عباس مسعودی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

امینه انجم شعاع - دکتری معماری، عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

خلاصه مقاله:

معماری ایرانی- اسلامی به دلیل غنای محتوایی و تجلیات حکمت معنوی و نیز مبانی عرفانی، از قابلیت های بالایی در تحلیل معناکاوانه برخوردار است. هنرمند مسلمان ابعاد صوری و شکلی را واسطه ای برای جهش روحی به عالم حقیقت و معنا قرار می دهد. با توجه به این مراتب، هر ظاهری را باطنی و هر مظهري، ظهور معنایی خاص است که با ادراک قلبی عمیق و گذشتن از صور ظاهری می توان به معنای مندرج در آن رهنمون شد. هیچ معنایی در عالم بشر بی صورت ظاهر نمی شود. همه عالم وجود از این جهت که ما با آن ها نسبتی پیدا می کنیم، بواسطه صورت است. بسیاری بر این باورند که معماری اکنون ما گرفتار سردرگمی است و دلایل متعددی نیز برای این وضعیت عنوان شده است. یکی از مهمترین دلایل آن عدم درک درست معماران از معماری ایرانی و انتقال معانی معماری دوران اسلامی می باشد. شیوه های انتقال معانی از سوی هنرمند و درک محتوایی معماری ایرانی- اسلامی توسط مخاطب تحت تاثیر شاخصه ها و ماهیت هنر اسلامی قرار دارد و همین نکته معماری ایرانی-اسلامی را از معماری سایر سرزمین ها متمایز می نماید. در این مقاله ضمن اتخاذ رویکردی تاریخی- تفسیری با بهره گیری از روش استدلالی و بر پایه متون مستند و بررسی نظریه های گوناگون به اثبات این خواهیم پرداخت که دلالت صورت بر محتوا به معنی همانی این دو و تجلی مطلق محتوا در کالبد نمی باشد بلکه در واقع هر یک از دو عنصر صورت و محتوا، ترجمانی از دیگری است که این ترجمان دارای مراتبی مختلف بوده و بسته به کیفیت ترجمان، کیفیت رسوخ این دو عنصر در یکدیگر مشخص می گردد. در نتیجه محتوای یک اندیشه را بسته به خلاقیت و توان عملی معمار می توان با کالبد و صور متعدد، به صورت نسبی و در درجات مختلف محقق نمود.

کلمات کلیدی:

صورت، معنا، معماری دوران اسلامی، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/471240>

